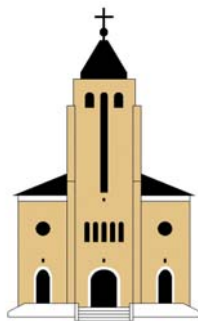

MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia

ALAPÍTVÁ: 1992 • 2009/3. SZÁM • ÁPRILIS 5.

HÚSVÉTI TOJÁS

Minden évben örömmel nézem, ahogy húsvétvasárnap, a ½10-es szentmise után a gyerekek felsorakoznak a templom bejáratánál. Izgatottan várnak a jelre, hiszen a kertben – a bokrok között, a padok alatt és szétszórva a fűben – kétszáz kis csokitojás lapul. Egészen különleges látvány, ahogy a sok gyerek teljes izgalomban rohanni kezd a kert különféle szögleteibe, mikor megszólal a harang. Élet van benne. Elevenség, a játék öröme, s nagy-nagy gyermeki bizalom, hogy nem hiába fut, találni fog tojást.

Élettel teli, örömmel átitatott futásról beszél a Biblia is. Hiszen húsvét hajnalán az asszonyok Jézus sírjánál voltak. Egy halott testnek akarták megadni a végtisztességet a balzsamjaikkal. Nem gondolták, hogy annak a hajnalnak semmi köze sem lesz a halálhoz. Nem gondolták, hogy miként a tojáshéj is egyszer felszakad, hogy utat engedjen az életnek, úgy a feltámadás ereje is szétfeszíti a sírt. Az Életet nem lehet bezárni, a sötétség nem örök, a nap előbb-utóbb felkel, a fény szétárad. Krisztus legyőzte a halált, s benne nekünk is örök életünk van. Az üres sír s az angyal megadta a jelet. A futás elkezdődhetett.

Azóta is ez az örömhír hajtja előre a hívőket. Az Egyház nem a tökéletes, hibátlan emberek közössége, nem is a különleges képességűeké. A hívőké, akik örömhírt hordoznak szívükben:

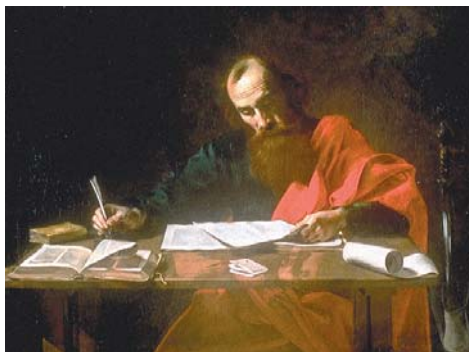
Krisztus feltámadt, a halál nem végállomás!

„Benne az élet volt, s az élet volt az emberek világossága.”

(Jn 1, 4)

C. Zs.

XVI. Benedek pápa jubileumi **Szent Pál-évet** hirdetett meg az apostol születésének 2000. évfordulója alkalmából 2008. június 28-tól 2009. június 29-ig. A Szentatya három fő gondolatot emelt ki az apostol életéből: a Krisztusnak való teljes önátadását, a görög szellemiség és az evangéliumi igazság harmonikus egybekapcsolását és végül az Egyház egységéért való fáradhatatlan erőfeszítését. – Folytatjuk a **MUSTÁRMAG** januári számában indult sorozatunkat.

A ZSIDÓKHOZ ÍRT LEVÉL

A Zsidóknak írt levél a páli gyűjteményben szerepel, eredetét nem ismerjük. Egyértelműen sugalmazott szentírási iratként fogadjuk el. Valószínűleg a 60-as évek vége felé keletkezett.

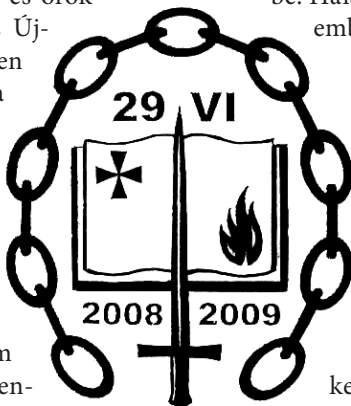
A szerző Jézus alakját és egész művét teljesen új és eredeti módon ábrázolja. Jézust mint egyetlen, igazi és örök Főpapot mutatja be. Ő az Újszövetség Főpapja, akit Isten emelt főpapi méltóságra Melkizedek rendje szerint. Az Ószövetség főpapjai bűnös emberek voltak, akiknek tulajdon bűneikért is kellett áldozatot bemutatniuk. Az Újszövetség főpapja Isten örökkévaló Fia, bünt nem ismert, de végigjárta a szenvedés útját. Jézus főpapsága magasabb rendű az ószövetségi főpapságnál. Az ószövetségi papság eszméje, hogy az ember távol van Istentől a bűn miatt. A pap feladata, hogy feljusson Istenhez, ott

áldozatot mutasson be, és lehozza Isten áldását. Az ember a bűn miatt nem juthat el Istenhez, áldozatát juttathatja el hozzá. Az ószövetségi állatáldozatok nem adhattak belső megigazolást az embereknek. Az Újszövetség áldozata Krisztus kereszthalála. Ő a legtökéletesebb áldozatot mutatta be. Halálával lehetővé tette, hogy az ember Isten elé járuljon.

Krisztusban a papság is, az áldozatok is beteljesülnek. Ezzel az új Jézusértelmezéssel a keresztény papság és liturgia is legitimizálódik. Új papság és új kultusz született az „emlékezés” által a kenyértörésben.

A levél rámutat, hogy a kereszténység kultuszát és papságát Jézusban, mint egyetlen örök Főpapban, kereszthalálában, mint egyetlen tökéletes áldozatában alapozta meg.

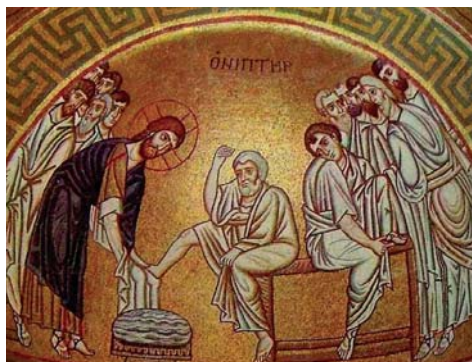
D. M.

ÁPRILIS

Április hagyományos magyar neve Szent György hava. Az idén e hónap jeles időszaka a **Nagyhét**, ezen belül is a Szent Háromnap. Ez az időszak liturgikus eseményekben rendkívül gazdag, ezért most részletesebben a **nagycsütörtöki szertartásokról** írunk.

A nagyböjt hatodik vasárnapjával veszi kezdetét a Nagyhét, ennek a hétnek első vasárnapja Virágvasárnap, melyet más nyelvekben a „pálmák vasárnapjának” is neveznek. Jézus földi működésének végén

fölmegy Jeruzsálembe, ahol Messiásként fogadja a nép. Mi is hozsannázva vonulunk be a templomba, dicsőítjük megváltónkat. Ez a bevonulási körmenet megjeleníti Jézus megérkezését Jeruzsálembe, ezzel a processzióval mi magunk is megérkeztünk a Nagyhét misztériumába. A jeruzsálemi dicsőséges bevonulásban Jézust Messiásként, békét hozó királyként ünnepeljük. A passióban azonban már halljuk szenvedését és halálát.

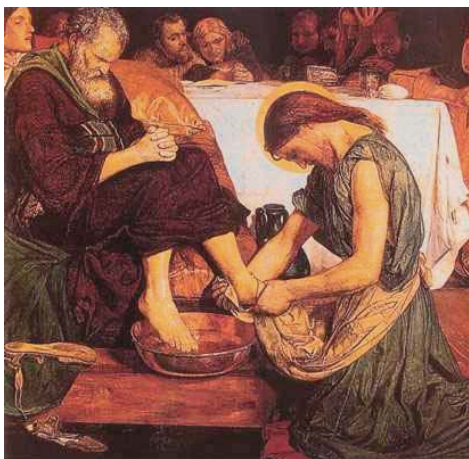
Nagycsütörtököt Németországban a XII. századtól *Gründonnerstagnak*, azaz zöldcsütörtöknek hívják. Ennek az elnevezésnek több magyarázata is van. A legkézenfekvőbb talán az ezen a napon fogyasztott zöld saláták, főzelékek, melyeket a pászkavacsora emlékére ettek. A másik elmélet szerint III. Ince pápa (1198–1216) előtt, a hamvazószerdán vezeklést kezdők ünnepeyes nagycsütörtöki visszafogadásának miséjében használt zöld miseruhára utal az elnevezés.

A nyugati egyházban szokásos szertartásokról Szent Ágoston ír: Afrikában két szentmisét mondanak ezen a napon, Rómában úgyszintén. Egyiket déli óraker a pápa mondja, ebben a misében szenteli meg a Szentatya az olajokat. A másik mise estefelé van, az Úr vacsorájának az emlékeztére a római plébániatemplomokban.

VIII. századra a nagyszámú felnőtt-keresztelek megszűntek, ezért a nagyböjt sem az erre való készület jegyében telik. Előttérbe került a bűnbánat. A XII–XIII. századig a nyilvános bűnösök, illetve akik valamilyen nagy bűnnel vádolták magukat, gyóntatójuk mérlegelése, és a vezeklőkönyvekben előírtak szerint végezték a bűnbánatot. Nyilvános vezeklésüket hamvazószerdán kezdték, amikor is megjelentek a püspök előtt lenyírt hajjal, mezítláb. A püspök, miután elfogadta vezeklésüket, hamut hintett rájuk és durva szövetből készült vezeklőruhát kaptak, majd a püspök parancsára kiutasították őket a templomból.

A vezeklőket nagycsütörtökön fogadták vissza ünnepélyesen. A vezeklők a templom kapujánál borultak le, kezükben nem égő gyertyával. A püspök kiment és beszédet intézett hozzájuk, majd bevezette őket a templom közepére. Ez után következett a visszavétel szertartása, melyben feloldozási imádság, szenteltvízzel való meghintés, megtömjénezés és búcsúban való részesítésük történt.

Az esti mise az utolsó vacsora emlékére történik. Három fontos szertartása; a lábmosás, az Oltáriszentség elvitele és az oltárfosztás.

A lábmosás sajátos szertartása Nagycsütörtöknek. Benne Jézus nem szavával tanít, hanem ahogyan földi életében gyakran tette, példájával nyilatkoztatja ki, hogy Isten nem felülről néz le ránk, hanem alulról, mint egy szolga, megmutatja, hogy az ítélő Isten egyúttal aláztos szeretet. A lábmosás szertartásában egy az egyben Jézus utolsó vacsorai tettére emlékezünk.

A lábmosást magát, a kereszténység a kezdetektől gyakorolta, de meg kell különböztetnünk az Úr Jézustól ajánlott, bármikor és bárhol elvégezhető szeretetszolgálatot

attól a rituális megemlékezéstől, amellyel a liturgia résztvevői az isteni Mestert utánozzák, és amelynek csak Nagycsütörtökön van helye. Már Szent Ágoston is említi ezt a helyenként divó szokást, majd a 694-ben megtartott Toledói Zsinat meghagyta, hogy minden püspök és pap mossa meg e napon az Üdvözítő példájára alattvalói lábát. A 12. római ordó szerint tizenkét alszerpap lábát mosta meg a pápa, a XV. századtól pedig tizenhárom szegényét.

„Ha tehát én, az úr és a mester megmostam lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek” (Jn 13,14-15)

Az Oltáriszentséget ünnepélyes menetben kell az őrzési helyére vinni. A XI. századtól szokás az őrzési helyet feldíszíteni virágokkal, gyertyákkal, ahol a hívek hűségét hajnaláig tisztelgetnek.

Az oltár díszektől való megfosztását először az első római ordó tartalmazta. A kezdetekben minden szentmise után lecsupaszították. Később, amikor már az oltár egyre inkább Krisztust jelentette, a leszerelést is ezzel hozták kapcsolatba: Krisztus teljes elhagyatottsága, ruháitól és mindenétől való megfosztottsága jelenik meg a lecsupaszított oltárban.

A középkorban az oltárokat vízzel kevert borral mosták le. A borral és vízzel lemosott oltárt sok helyütt ágakkal is ledörzsölték, melynek a következő szimbolikus jelentést tulajdonítják: a bor és a víz jelenti a vért és a vizet, mely az Úr átdöfött oldalából folyt, az ágak pedig a töviskoszorút. Az oltármosás ma nem része a liturgiának.

Forrásművek: FÜZES, Á., Egyetemi jegyzet, Budapest 2007., Szentek élete, SZIT, Budapest 2002.

K. E.

ÉRZELMI BESZÁMOLÓ

a pezsztentlőrinci és soroksári plébániák ifjúsági találkozásjáról

2009. március hónap 12. napja. A Bókay-kert mellett elsétálva kedvesemmel megpillantjuk a tábortűz fényét, a levegőben felszálló izzó paraszakat. Közelebb érve, a tűz melegén túl gitárral kísért ének melege is fogad minket és a többi odagyűlőt. Atyák és keresztény ifjak együtt énekelnek Megváltónkról. Néhány dal eléneklése után elindulunk a keresztút hét tervezett állomására. Felvettük a keresztet, a mi keresztünket, vittük, cipeltük. E jelenetsorból földi életünk menete olvasható ki: a nehéz periódusokban sokkal inkább cipeljük, mint visszük a keresztet. Súlyát nagyobbban érezzük személyes konfliktusaink közepette, vagy éppen, amikor igazságérzetünk mások elszenvedett sérelmei láttán megszólal. „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét” A mi keresztünk fából volt, mérete akkora, hogy egyedül senki nem vihette volna. Keresztjeink cipelésében életünk közösségei, családunk, barátaink segítségünkre lehetnek, könnyebbé téve a problémák súlyát. Keresztutunk több állomásának közös tanulsága volt ez. Arról, hogy nem vagyunk elveszve, valamint életünk céljainak helyességéről megbizonyosodhatunk, ha rátalálunk az azonos értékrend szerint élő keresztény testvéreinkre, azaz közösséggé formálódunk embertársainkkal. „Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”

A teljesség igénye nélkül, az állomáshe-lyeken megfogalmazódott lelki táplálékok: állj ki igazságérzeted mellett, nézz magadba, mielőtt véleményt formálsz másokról, figyelj oda Urunk ma adott jeleire, tudd megbecsülni azt, ami már a tied.

A hetedik keresztúti állomás után, a ta-

lálkozó utolsó helyszínéül a Havanna-telepi Szent László Templom szolgált. *P. Benvin Sebastian Madassery*, a Pápai Missziós Művek magyarországi igazgatója, szeretettel várt vendég atya mutatott be szentmisét. Az indiai atya beszéde formálásával, azaz szép magyar kiejtésével is kitűnt. Szentbeszédében „lomtalanítás” szavunkat vitte át lelki mélységekbe. A lélek gazdagodásához helyet kell biztosítanunk elménkben. Miért ne tehetnénk ezt az ottani fölösleges dolgainktól való megszabadulás által. Buzgóbban kell kérnünk a Jóistent azért, hogy ne csak bűneinktől tisztítson meg minket, hanem haszontalan cselekedeteinktől, szo-

kásainktól is. Sebastian atya lelki lomjaink közé sorolta az anyagi, múlandó javakért hozott néha túlzóan nagy áldozatot. Ez alapján fogalmazódott meg bennem: gondoljuk végig, mi mindenre vagyunk képesek csupán anyagi gazdagságunkért megtenni! Ehhez mérten, azt meghaladva munkálkodjunk lelki javak szerzésén. A mi lomtalanításunk tavasszal, a megújulás évszakában legyen, amikor is nagybőjti időszakot tartunk! Ennek csúcspontja lehet a húsvétkor megújítandó keresztségi fogadalmunk.

Rendhagyó módon, gitáros misén vetünk részt, igen családi hangulatban, az oltárhoz közel ülve. A Miatyánk alatt hosz-

szú sorok alakultak az összekapaszkodott kezekből, a közös könyörgés a hívek által elmondott fohászokkal is bővült.

A vendégül látott indiai atya kitért a mi feladatunkra is. A keresztút lakótelepen átvezető szakaszán még inkább mély átélést kell tanúsítani. Példát kell mutatni, hogy az ott élők ablakot nyitva felénk, lelki értelemben Krisztushoz nyithassanak ablakot. A szentmise után az együttlét a plébánián folytatódott, agapé formájában. Reményeim szerint a 2009-es NABIT apostoli lelkület adott az ott megjelent fiatalságnak. Fülemben szentmisék záró üzenete visszhangzott: „Küldetésetek van, menjetek békével!”

K. A.

REJTVÉNY

E havi rejtvényünkben is az egyre bővülő liturgiai tudásunkat elevenítjük fel. **Az első feladat** két részből áll.

a) A szentmisének mely részeit írjuk körül: a szentmisének azt az egyetlen olyan része, ahol egyes szám első személyben beszélünk:

b) A szentmisének az a része, amelyben az előírt miseszöveget akár saját szavainkkal is helyettesíthetnénk:

Segítség: a szótagokat helyes sorrendbe rakva a megfejtendő szavakat kapjuk:

egy – e – gé – gye – hi – kö – mes – nyör –
– sek – szek – te

A második feladatnál arra kérjük a közösség tagjait, hogy különösen figyeljenek a misén elhangzó közös könyörgésekre. Álla-

pítsák meg, milyen sorrendben hangzanak el az egyes kérések!

- a) a különféle szükségeket szenvedők;
- b) a helyi közösség;
- c) a világegyház szükségletei;
- d) az egyetemes közzjő;

1. _____ 2. _____ 3. _____ 4. _____

A *megfejtéseket* a mustarmag18@yahoo.com e-mailre vagy a plébániára kérjük eljuttatni. **Beküldési határidő: május 20.**

Előző rejtvényünk helyes megfejtői: Kovács Ernő, Szegedi Kati, Víg Rózsika néni, Vadas Tamásné (Hajni), Farkas Tímea, Horváth Anna. – A nyerteseknek szívből gratulálunk, felnőtt megfejtőink egy darab belépőjegyet nyertek az **április 25-i Szemeretelepi Plébániai Bálra**, jutalmukat a jegyárusoktól vehetik át. A fiatalabbak nyereményét személyesen kézbesítjük.

A KORCSOLYPÁLYÁRÓL AZ OLTÁR ELÉ

Beszélgetés a Tüttő házaspárral, Júliával és Józseffel

Mindenki ismeri és szereti őket: ott vannak a szentmiséken, az énekkarban, a szentségimádáson és szinte minden egyéb imádságos vagy közösségi alkalmon. Vajon tényleg ismerjük őket?

■ **Először azt kérem, hogy arról beszéljétek, hogyan kerültetek Pestszentlőrincre, hogyan ismertétek meg egymást?**

Júlia: Kisszékelyből származom. Ez egy nagyon szép dél-magyarországi település. Innen kellett feljönnünk. Azt, hogy Pestre kerültünk annak köszönhetem, hogy a nagypapám, aki igencsak szeretett élni, jó barátságba került a pesti főkapitánnyal. A nagypapám halála után a főkapitány, aki jól ismerte az apámat, felajánlotta neki, hogy jöjjön Pestre és legyen rendőr. Ekkor jöttünk fel Pestre, és a mostani Havanna lakó-

telep helyén álló Állami telepre költöztünk. Majd valamivel később jöttünk ide abba házba, amiben most is lakunk.

Polgáriba és Közgazdasági Technikumba is idejártam Lőrincre. Akkor még nem járt a villamos. A Szarvas csárdától akkor csinálták a síneket. Egy külön vonalat építettek, amire külön kellett jegyet váltani. Mi inkább vonattal jártunk innen, persze sokat kellett gyalogolni, de akkor még nem voltak ilyen kényelmesek az emberek. A vonaton a lányok és a fiúk nem utazhattak együtt, azért ez persze meg-megszegtük.

Itt telt el az egész ifjúságom, aztán mégsem egy szemerei fiú vett el feleségül, hanem egy ilyen messziről jött ember.

Amikor szüleimmal ideköltöztünk, akkor még a templom sem volt, az iskolába jártunk misére. A tantermekeket elválasztották és ott tartották a misét. Majd elkészült a templom, az esküvőnk már itt volt, 1944-ben esküdtünk. Ekkor már szaléziak voltak itt. Ez bizony elég rossz időpont volt, mert még a bombák is potyogtak. Úgy hogy, amikor esküdtünk, egyszer csak megszólalt a sziréna, de szerencsére csak próbariadó volt. De mindenki megijedt. A papa ekkor még katona volt.

József: Igen 1940–45-ig katona voltam.

■ **Hogyan ismerkedtetek meg?**

Júlia: A papa erre mindig azt válaszolja: a korcsolyapályán. És azt, hogy azért vett feleségül, mert jól korcsolyáztam

József: Tényleg korcsolyapályán ismerkedtünk meg, tudniillik ezen a részen korcsolyapálya volt az iskolánál, télen föllocsolták. Én mindig szerettem sportolni, korcsolyázni is. Zalaszentgróton nőttem fel, ott kitűnő korcsolyázók voltak, saját pályánk volt. Még Budapestről is jöttek oda tanítani. Amikor itt kimentem korcsolyázni, azt tapasztaltam, hogy csak futkosnak a pályán. S egyszer csak megláttam a Júliát, olyan fürge volt, meg is állapítottam, hogy „ez a kis nő, ez egész jól korcsolyázik”.

■ **Talán még feleségnek is jó lesz.**

József: Nem, akkor még nem. De szerencsémre épp olyan társaságban volt, akiket én is ismertem, így bemutatnak bennünket egymásnak. Később is sokat korcsolyáztunk együtt. Még Siófokon is megcsodáltak bennünket.

■ **Azért előbb-utóbb komolyabbra fordult a dolog.**

József: Aztán egy ideig nem találkoztunk,

Azt már említettem, hogy én Zalaszentgróton születtem. Mindszenti bíboros ekkor még Zalaegerszegen volt plébános. A plébánia felvállalta, hogy szegény gyerekeket iskoláztat. A mi plébánosunk engem is ajánlott elemi után. El is mentem oda, beszéltem is Mindszentivel, fel is vettek volna, de lakást nem tudtak biztosítani. Az koszt az meg lett volna oldva, ugyanis az volt a szokás, hogy a szegény gyerekek úgynevezett „hetet ettek”, vagyis olyan családok gondoskodtak róluk egy-egy hétig, akik ezt meg tudták maguknak engedni. Mivel elhelyezni nem tudtak volna, ezért sajnós le kellett mondanom erről a lehetőségről. Ekkor tanultam ki bátyám mellett a kárpitosságot. Innen jöttem fel Pestre szerencsét próbálni. Az akkori – a harmincas évek eleji – gazdasági helyzet igen nehéz volt, nem lehetett munkát találni. Lakást egy rokonnál kaptam itt Lőrincen, egy évig, akkor haza kellett mennem addig, amíg a bátyám katona volt, de utána újra Pest következett. Lőrinci rokonaimon keresztül kerültem az Ernst Múzeumba kárpitosnak, és ismét kijöttem ide lakni. 3 évig dolgoztam itt, utána katonaság következett, és ekkor kaptam újra hírt Júliáról egy kollégánóján keresztül. Ugyanis egy kollégánője fordult meg ott, ahol én is dolgoztam. Mondta, hogy a Cseh Juliska üdvözlét küldi. Ekkor már évek óta nem találkoztunk. Ezt követően aztán közelebbi barátságba kerültünk. Addig-addig korcsolyáztunk, ameddig összecúsztunk.

■ **Mi történt a katonaság után?**

József: A háború után egy műkereskedőnél helyezkedtem el a belvárosban. Ezt annak köszönhettem, hogy az Ernst Múzeumban Csányi professzor mellett dolgoztam, aki mellett nagyon sokat tanultam, sőt még művészettörténeti előadásaira is eljártam. Itt dolgoztam az államosításig, rendszeres

aukciókat tartottunk az Erzsébet téren. Államosítás után engem átvett az Állami Zálogház és Árverési Csarnok, ebből lett később a Bizományi Áruház.

Júlia: Én a háború után először nem dolgoztam. A gyerekek is fokozatosan megszülettek, először az Ildi 1947-ben, a Baba meg 3 évvel később. Ildi lányom ugyanoda járt iskolába, ahová én, még közös tanáraink is voltak. A gyerekeink is idejártak iskolában, templomba, hittanra.

5 dédunokám van, az Ildinek egy lánya van, a Timike, neki két lánya született, ők Diósdon laknak. Az egyik kislányát Flórának hívják, a másikat Csengének. Ildinek van egy fia is József, aki orvosként végzett. A Babának van egy Erika lánya, ő is elment Budakalászra lakni, Danika nevű kislánya van. A másik unokámnak, Anikónak meg két kislánya van, a Lili és az Anna. Szerencsére ők nem laknak annyira messze: a Nagyvárad tér közelében élnek. Anna épp ma telefonált, és négyéves létére csodaszép József-napi köszöntőt mondott a dédapának.

■ **Hogyan lehetséges ennyire aktívnak maradni a plébániai közösségben?**

József: Én mindig ilyen voltam. Második elemibe jártam, amikor egy csúnya mandulagyulladás miatt három hétre lebetegedtem. Ezalatt az idő alatt megtanultam a ministrálást latinul. Amikor felgyógyultam, mondtam, hogy szeretnék ministrálni, de nem akartak odaengedni, mert még kicsi voltam. De aztán hamar bebizonyítottam, hogy mindent tudok, amire a ministráláshoz szükség van, így egykettőre odakerülhettem az oltárhoz. Minden reggel mentem a templomba ministrálni. Innen mentünk a káplánhoz latint tanulni egy helyi fiúval, az én feladatom az volt, hogy segítsék neki a haladásban. Én a faluban csak négy elemít végeztem. Második elemista voltam, ami-

kor az evangélikusok harangozót kerestek, én mindjárt jelentkeztem. Amikor otthon elmondtam, hogy elvállaltam a harangozást, kapok egy évben három mázsa búzát, a miénk lesz a templomkertnek a gyümölcse, és minden halott után kapok két pengőt, mindenki igen elcsodálkozott. Amikor ide, Szemerére kerültem, még kezdetben itt is ministráltam, de aztán inkább a felolvasásból vettem ki a részem. Soós Sanyival és másokkal beosztottunk, hogy ki mikor olvasson fel.

Nagyon örültem, amikor visszakaptuk az Ifjúsági Házat, akkor én el is mondtam Pál atyáékknak, hogy milyen ötleteim lennének. Néhány dolog meg is valósult: például a Verával kineveztünk egy klubszerdát, és akkor mindig tartottunk valami előadásokat, beszélgetéseket. Például Stéhli Feri mindig kitűnő irodalmi előadásokat tartott. Képviselő-testületben is tevékenykedtem, máig megmaradt az énekkar. Igyekezünk mindig ott lenni a próbákon. De részt veszünk a huszonnégy órás szentségimádásban, éjjel kettőre megyünk át, és ott imádkozunk egy órát. Benne vagyunk a rózsafüzér-társulatban is.

■ **Kívánjuk, hogy még sok örömetek teljék családotokban és persze a közösségünkben is!**

József: Engedjél csak még egy-két mondatot: annyit mindenképp el szeretnék mondani, hogy a plébánián folyó munkát igen első osztályúnak tartom: szépen, intelligensen folyik a munka. Mi ehhez képest csak jó kezdők voltunk. Nem akarok senkinek sem udvarolni, de ez így van. Amin részt tudunk venni, azon rendszeresen ott vagyunk. Nagyra becsülöm mindenkinek a munkáját, mivel mi is sokat tevékenykedtünk, el tudom képzelni, hogy milyen sok munka húzódik meg emögött.

N. Gy.

KERESZTÚT 2009

A húsvétot megelőző nagyböjt péntekjein országsszerte keresztutat járnak a katolikus hívek, amely a templomokban, illetve sok településen szabadtéren lévő (kálvária) tizennégy stáció előtti imádságból áll. A keresztúti ájtatosság elmélkedő imádság, amelyben a hívők – egyedül vagy közösségben – fölidézik Jézus keresztútjának történéseit.

Ehhez a szép hagyományhoz kapcsolódunk mi is péntek délutáni keresztútjainkkal. Keresztútjainkon végigmélkedjük, átéljük Krisztus szenvedéseit, de egyben a mi életünk szenvedései, fájdalmaink is eszünkbe jutnak. Krisztus minden meggyötörtségében is állhatatos szeretete adhat erőt nekünk is, hogy méltósággal viseljük életünk nehezebb időszakait.

Keresztútjaink sajátossága volt, hogy egy-egy pénteket a plébánia egyes közösségei vállaltak el, pl. énekkar, hittanosok, asszonykör, karitás. Ilyenkor ők állították össze, választották ki az elmélkedé-

sek szövegét. Köszönet mindenkinek, aki részt vett ezekben a közös imádságokban. Külön öröm volt látni, hogy milyen szép számmal jöttek a hívek ezekre az alkalmakra. Adja meg a Jóisten mindenkinek, hogy ezek az imádságos együttlétek segítsék a húsvét titkának mélyebb megértését, és tegyék teljesebbé bennünk a feltámadás örömeinek megélését!

Tudjuk-e?

- a keresztút eredetileg az az útvonal Jeruzsálemben, amelyet Jézus végigjárt a kereszttel a Golgotáig. Ezt nevezik **via dolorosának** (*a fájdalmak útja*), illetve **via crucisnak** (*a kereszt útja*);
- Európában elsőként Itáliában imádkozták a stációkat. Szabadtéren a németek állítottak föl először keresztutat a XV. században – hét állomással. A tizennégy stációs forma Betlehemből 1518-tól honosodott meg, Európa-szerte csak a XVIII. században terjedt el;
- Az állomások számát, a keresztút felállításának helyét, körülményeit és az ájtatosság módját XII. Kelemen pápa szabályozta és egységesítette 1731-ben kiadott rendeletében.

HÚSVÉTI TRIDUUM

2009. március 27–29.

Március utolsó hétvégéjén péntektől vasárnapig nagyböjti lelkigyakorlat volt templomunkban, ezeket az alkalmakat **György Alfréd**, kamilliánus atya vezette.

A nagyböjti lelkigyakorlatos prédikációk középpontjában a felebaráti szeretet állt. A pénteki prédikáció központi gondolata az irgalmasság volt. Az irgalmas szamaritánusról szóló példabeszéd alapján az atya arra hívta fel a figyelmünket, hogy ne engedjük, hogy mi magunk váljunk életünk középpontjává: tudjuk elengedni mindazt, ami megköt, a haragot, a sérelmeinket, az embereket, akik körülvesznek minket, mert csak így válhatunk önzetlenné. Az elengedéssel születik meg bennünk a hely a másokhoz odafordulni tudó szeretet számára.

Az ember, aki így ki tud üresedni, sokszor gyengének, erőtlennek érezheti magát. De éppen ez a gyengeség az, amiben ránk talál az Isten – folytatta szombaton lelkigyakorlatos elmélkedését Frédi atya. Ez történt Szent Pállal is, aki „csak gyengeségeivel dicsekedett”, hisz életét csak így adhatta át valami/valaki önmagánál sokkal nagyobbak. Az elengedés gondolata is folytatódott ezen az estén: boruljunk le – tanácsolta az atya – és két kezünkbe tegyük le mindazt, amink van Isten elé: azt is, amit szeretünk és megtartani vágyunk, és azt is, amitől szívesen megszabadulnánk önmagunkban. Ajánljunk fel mindent az Istennek, tegyen mindenünkkel, amink van, amit akar! A teljes önátadás pillana-

ta ez, amit megvalósítani természetesen nehéz, de csak ebben a gyengeségünkben tud teljesen átjárni minket az Isten, csak így válhatunk befogadóvá az Isten szeretete számára. Csak az önmagát átengedni tudó ember válhat búzamaggá, amelyik elhal, hogy sokszoros termést hozzon, vagy lehet asztalra kerülő cipó, vagyis táplálék mások számára. Ne akarjunk megtöretlen, penészes cipóként elszáradni, hanem életünkkel tegyünk tanúságot Krisztus mellett, hogy így Istenhez vezethessük embertársainkat: példával, szeretettel és sok-sok imádsággal.

A befejező gondolatot is érdemes megfontolnunk: a lelkigyakorlat nem befejeződik vasárnap este, hanem akkor kezdődik, amikor hazamegyünk. Adjon a Jóisten erőt a megéléséhez!

N. Gy.

EGY UTOLSÓ TÉLI TÚRA

március 21-én a Bükkben

Harmadik északi-középhegységbeli túránk tervben már tavaszinak indult, de az időjárás rácaffolt erre.

Reggel 6-kor – már kellő világosban, ahogy az március második felében illik – még elég hidegben találkoztunk a plébánia előtt. Kis várdigálás, bemutatkozás, létszámolvasás, az autók beosztása után elindultunk Szilvásváradra, a Szalajka-völgyben lévő találkozóhelyre. Az út az autópályák viszonylagos egyhangúságában, részben az utasok szundikálásával telt.

Aki gyorsabban odaért, hamarabb élvezhette a gyönyörű Szalajka-patak menti tájat, viszont többet kellett fagyoskodnia a később érkezőkre várva. A reggeli hideg pirosra csípte az arcokat, mire az utolsók is befutottak. Még röviden körbeálltunk, meghallgattuk az útitervet, a társaságban lévő állatorvostól hallottunk a környék ne-

vezetes állatairól, a pisztrángokról és a lipicai lovakról.

Majd a Szalajka-patak mentén elindultunk a nagyon hangulatos, ligetes tájon. Több kisebb-nagyobb halastó, gyorsfolyású, habosan örvénylő patakszakaszzal mellett haladtunk el, pisztrángok százait láttuk úszkálni bennük. Elértünk a Fátyol-víz-eséshez, ahol a patak lépcsőzetesen zuhan alá. Majd az egyik festői tó közelében, füves réten egy gyönyörű, fából faragott szoborhoz jutottunk. Földig érő szűrben férfialakot ábrázolt, mellette táblán olvastuk, hogy ő „A Kárpátok őre”.

Megcsodálva a szobrot, továbbhaladtunk az ősemberbarlang felé. Viszonylag meredeken, de kiépített turistaúton haladtunk. Felértünk a tágas barlanghoz. Kicsit nézelődtünk. Majd elindultunk túránk további célja felé, az Istállós-kő 959 m-es csúcsára.

Az út folyamatosan felfelé vezetett keresztül a bükkerdőn. Kezdetben még hómentes volt a táj, majd itt-ott már hófoltokat láttunk, melyek fokozatosan egyenletes vékony hótakaróvá váltak. Egy pihenőt még tartottunk a csúcás előtt, itt már 10 cm-es ragyogó tiszta hóban álltunk. Megbeszéltük a csúcás eléréseinek stratégiáját. Kis léptekkel, egyenletes tempóban, sorban egymás mögött haladva megyünk, Zsolt atya vezet. Ezzel a stratégiával az egész csapat nyugodt tempóban, egyszerre érte el a csúcstot.

A csúcás tulajdonképpen egy kis rét, egy keresztel és a csúcstot jelző táblával. Kilátó nincs. Ragyogó napsütésben szikrázott a puha, friss hótakaró a hegytetőn. Kiosztásra kerültek a „csúcás-csokik”, dió és mazsola, finom füstölt parenyica sajt és még gumicukor járt körbe.

A csúcson még következett egy attrakció. Kiraktuk magunkból a csúcás nevét és azt, hogy SZEMERE. Emberek formálták a betűket. Még valami figyelemreméltó volt a csúcson. Bár hóban álldogáltunk, a nap melegen sütött, a fény már több meleget hozott, mint télen, és „még a levegő illata is más”, mint télen, fogalmazta meg egyikünk.

Elindultunk lefelé. Majd kétfelé oszlott a csapat, a még felfelé mászni vágyóknak lehetősége volt bevenni még egy csúcstot. A többiek ereszkedtek lefelé.

Visszaértünk a Szalajka-patak völgyébe. Megnéztük a régi mesterségeket bemutató szabadtéri kiállítást. Leszámítva azt, hogy a bemutató némi felújításra szorulna, érdekes volt. Majd beértünk a terület „szórakoztató centrumába”. Reggel még aludtak a kisebb-nagyobb ajándékboltok, vendéglátóhelyek.

Most minden nyitva volt, még a mini vídámpark is. Mi is leültünk egy palacsintásnál, ahol mindenki kedvére fogyasztott, palacsintát vagy mást az ajánlatból. Majd meglátogattuk a lipicai ménest. Állatorvosunktól rengeteg érdekeset hallottunk a lovokról. Gyönyörűek voltak! Az egyik épületben kocsik kiállítást, a falakon lovokról művészi fotókat láttunk.

Még egy utunk volt hazatérés előtt. Ezzel kellett megkoronázni a napot. Meglátogattuk a belpátfalvi román stílusú templomot. Sajnos bemenni nem tudtunk, csak az oldalajtó kulcslyukán tudtunk belesni, kicsi benyomást kaphattunk az oldalhajó boltíveiről.

Elimádkoztuk a zsolozsmát a templom előtt, belesatlakozva abba a több évszázados imafolyamba, mely erről a helyről már az égbe szállt.

A szent hely, a templom és a hozzácsatlakozó

kolostorrom felett emelkedik egy meredek hegyorom, a Bélkő. Ma már nem fejtik szikláit. De csúnya tájsebet hagyott rajta az elmúlt évtizedekben zajló, a szent tájat akkoriban zajával és porával megszenteltelenítő emberi kapzsiság.

A Bélkő alatti erdő fáinak koronáit halvány rózsaszínre festették a lemenő Nap sugarai. Vagy talán már a duzzadó, tavaszváró rügyek is adták ezt a színt? Gyönyörű volt a vörösen ragyogó napkorong az esti sűrűkületben. Már az autókban ülve, hazafelé indulva láttuk lebukni a vörös korongot a hegyek mögé.

Ismét egy élményekben gazdag túrában volt részünk. Következő utunk a Zemplénbe fog vezetni.

N. Sz. B.

A HÚSVÉTI ÜNNEPKÖRRŐL

Mivel a keresztény ünnepek az örökké élő Jézus ünnepei, eleink nagyon komolyan vették azt a 46 napot, ami Hamvazószerdától Húsvétig tartott.

Virágvasárnap előtti szombaton barkaágot mentek törni a határba (barka – bárány – Isten báránya). Ezt a barkát megáldotta másnap a pap. A barkaág nem dekoráció. Barkát tettek a hozzátartozók sírjaira, amit előző (fekete) vasárnap rendbe hoztak, hogy feltámadásuk legyen. És egész évben ha nagyidő (villám, jégverés, vihar) volt, a család körbe ült egy parázzsal teli cseréptálat, melybe szentelt barkát tettek s imádkoztak azért, hogy a nagyidő elkerülje a falut.

Nagyhétfőn csönd volt. Nem fogtak be a szekerbe, de a taligát is pihentették.

Nagykedd, nagyszerda: a rózsafüzértársaság meglátogatta a határkereszteket, hogy imájukkal hazahívják a távolban, hadifogságban elhunyt lelkeket, akiket nem tudtak eltemetni.

Nagysütörtök: „Rómába mentek a harangok.” A harangozás abbamaradt, helyette kereplő szól. Míg a harangozás az embert léte fölé emeli, hogy ott rendeződjék lelke Istennél, a kereplő hangja lefelé süppedtetette a lelket. Készülünk alá szállni Istennel a poklok poklára. Éjszaka virrasztanak, hogy egyek legyenek Jézus Getszemáni kertben megtapasztalt fájdalomával. Nemcsak Júdás árulta el Jézust, de az apostolok is, akik ott elaludtak. Mi nem akarunk elaludni. A virrasztással mindenki a saját halálára is készül. (Mindenki egyedül hal meg.)

Nagy péntek: délután a keresztutat járták. Még inkább átérték Jézus szenvedésének 14 állomását. A délutáni misén háromkor, amikor Jézus kilehelte lelkét a pap a misekönyvvel, a hívek az imakönyv-

vel ütögették a padot, dobogtak a férfiak, Júdás vagy Pilátus feliratú táblácskával zajongtak (Júdás-, Pilátus verés). Zajt keltek – legyél éber ember, mert a kísértés most van a legközelebb. Az eladósorban lévő lányok tojást festettek, Krisztus vére pirosára.

Nagyszombat: ez a nap a készület napja volt. Takarítottak meszeltek. Délután a föltámadási körmenetkor tüzet tettek a tavalyi szentelt barkából, s ennek parázsából vittek haza, amit éjszaka megőriztek, hogy húsvét reggel erről gyűjtsák meg a tüzet. A sírtól jöttek a templomban virrasztókhoz hírül adni, hogy föltámadt Jézus. Éjfélkor a templomtól keresztel zászló alatt a határkeresztekhez indultak. Ahogy közelítettek a kiásott sírhoz a természet is éledett, s amikor a sírnál térdepeltek látták a felkelő napot. A sír üres volt. Így imádkoztak: *Mikor reggel fölkelek napkeletre tekintek, ott látok egy aranyágot, / aranyágon zöldességet, ott jön Krisztus, halleluja!*

A templomot háromszor megkerülve bekopogtak a bent virrasztókhoz, felelgettek egymásnak: *Hol jártatok? Kint jártunk Jézus sírjánál, de Ő már nem volt benne. Jézus Feltámadott! Halleluja!*

Húsvétvasárnap: ételszentelés. A kosárba kerül hús (bárány vagy sonka), tojás, kalács, bor, pattogatott kukorica (az átváltozást mutatja). Megszentelés után mindenki igyekezett haza, mert 46 nap után akkor vettek először húst magukhoz. Innen a hús-vét. Ezen a napon bocsánatot kértek attól, akivel egész végig haragba voltak. De büszkeség nélkül csak akkor tudtak bocsánatot kérni és adni, ha föltámadt Jézus lelke volt bennük. Azaz Jézus bocsátott meg bennünk.

*V. Molnár József március 22-i előadásán
N. E. jegyzetelt*

TÁRKONYOS SONKALEVES

Ezt a levest húsvétkor szokás készíteni, a füstölt sonka főzőlevéből. Sajnos manapság igazi füstölt árut csak elvétve lehet kapni, mert igen elterjedt a gyors páccal készített igen silány minőségű termék. Ha mégis sikerül kifogni a régi, igazi füstön elkészített sonkát, akkor igen finom ételt készíthetünk belőle.

Hozzávalók: egy füstölt sonka vagy csülök • egy evőkanál zsír • liszt • ½ liter tejföl • só • pirospaprika • tárkony (száritott tárkonyt lehet kapni az üzletekben)

Elkészítés: A füstölt sonkát jó bő vízben, hogy ellepje, feltesszük főni. Két-három óra főzési idővel kell számolni. Amikor a sonka megfőtt, kivesszük a főzőléből, ez lesz a húsvéti sonka.

A levéből pedig levest készítünk. Először is a főzőlébe jó sok tárkonyt teszünk, ezzel felforraljuk, majd berántjuk. A sonkából néhány apróra vágott darabot a levesbe teszünk. Rántás: egy másik lábasban egy evőkanál zsírba egy kanál lisztet teszünk, és világos zsemleszínűre piritjuk. Majd őrölt pirospaprikát teszünk bele. A sonka levéből egy félliternyivel felelesztjük, majd az egészet beleöntjük a levesbe. Felforraljuk, majd behabarjuk.

Habarás: A tejfölből két evőkanálnyit kivesszünk egy mélytányérba, majd egy evőkanál lisztet teszünk bele. Csomómentesre keverjük. Hígítjuk a leves levével, majd beleöntjük a levesbe. A maradék tejfölt is elkeverve beleöntjük a levesbe. Pár percig forraljuk, majd a tűzről le vesszük. Leveses-tálba merjük, és piritott kenyérkockákkal tálaljuk.

HRUDKA

1 l tejben 10 db egész tojást simára keverünk, 10 dkg mazsolát, 4 ek. cukrot, egy csipet sót teszünk hozzá. Dupla falú forraló edényben addig forraljuk állandó keverés mellett, amíg a tojás összerántja a tejet és kiválik a tejsavó. Ekkor gézkendővel kibélelt szűrőbe öntjük az egészet. A gézkendőt összekötve szorosan, felakasztjuk, és a hrudkát lecsöpögtetjük. Ha kihült, szeleteljük. Sonka mellé tálalhatjuk, vagy magában is finom édes húsvéti csemege.

SÁRGA TÚRÓ

(az előzőhöz hasonló recept, csak nem édes, hanem sós)

1 liter tejet felforralunk, beleöntünk 15 db jól felvert tojást (én gépi habverővel vertem fel), és folytonos keverés közben közepes tűzön együtt forraljuk. Beleteszünk 2 csapott evőkanál sót, 1 teáskanál őrölt köményt, 1 teáskanál fehérborsot, 1 teáskanál ételízesítőt, 1 fej apróra vágott fokhagymát. Amikor jól összesűrűsödik, beleöntünk 1 marék apróra vágott metélő hagymát (snidlinget), és le vesszük a tűzről. Ezután formára vágott túllzacskóba öntjük, fellógatjuk, és hagyjuk kicsöpögni 1 éjszakát. Másnap szelhető, és olyan állagú lesz, mint a sajt. Kifejezetten hagyományos húsvéti étel!

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 1992-ben, újraindítva 2007 decemberében

Megjelenik évente nyolcszor

Szerkesztőség: Bodóné Edit (B. E.), Czap Zsolt (C. Zs.), Dudásné Szilágyi Márta (D. M.), Füssi Zoltán (F. Z.), Kiss Erika (K. E.), Nemcsics Gyöngyi (N. Gy.)

Jelen lapszámunknál munkatársunk volt még: Nemcsicsné Szigetvári Beatrix (N. Sz. B.), Király Andor (K. A.), Nemcsics Endre (N. E.)

A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:

Cím: 1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407
e-mail: mustarmag18@yahoo.com

HIRDETÉSEINK

NAGYHETI, HÚSVÉTISZERTARTÁS- ÉS MISEREND

- **Nagyszerda (április 8.):** 18 óraker szentmise, utána Jeremiás siralmait énekeljük;
 - **Nagycsütörtök (április 9.):** délelőtt 10 óraker Krizmaszentelési szentmise a Szent István Bazilikában – 18 óraker ünnepi szentmise, utána Jeremiás siralmait énekeljük – virrasztás éjfélíg (jelentkezés a megszokott rendben);
 - **Nagypéntek (április 10.):** 15 óraker keresztút – 18 óraker nagypénteki szertartások, utána Jeremiás siralmait énekeljük – virrasztás éjfélíg (jelentkezés a megszokott rendben);
 - **Nagyszombat (április 11.):** reggel 7-től 16 óráig szentsírlátogatás
- 20.30 HÚSVÉT VIGILIÁJA** – Urunk feltámadásának ünnepe – Gyülekezés a templom előtt, tűzszentelés, ünnepélyes bevonulás a húsvéti gyertyával, húsvéti örömeinek, a keresztségi fogadalom megújítása. – A Szentmise végén gyertyás feltámadási körmenet! *Gyertyákat adunk erre az alkalomra, nem kell hozni magunkkal!*
- **Húsvétvasárnap (április 12.):** vasárnapi miserend – 9:30 óraker ünnepi szentmise, ételadás. A szentmise után a gyerekeknek tojáskeresés a templomkertben. – 17 óraker Húsvéti áhítat a Gyerekkórus és a gyerekek szüleiből formálódott alkalmi kórus közreműködésével – 18:00 óraker szentmise;
 - **Húsvéthétfő (április 13.):** 7:30 óraker szentmise.

EGYÉB LITURGIKUS ESEMÉNYEK

- **április 13. hétfő:** fatimai engesztelő imaest a Barcika téri templomban, délelőtt ½10 órától rózsafüzér, 10 órától szentmise;
- **április 20. hétfő:** 24 órás szentségimádás;
- **május 2. szombat:** elsőszombat, ¼6-tól rózsafüzér, 6 óraker szentmise;
- **május 13. szerda:** fatimai engesztelő imaest a Főplébánián, 17 órától rózsafüzér, 18 órától szentmise;

- **május 16. szombat:** Élő Rózsafüzér; zárándoklat Budapestért, templomunk is állomás lesz;
- **május 17. vasárnap:** Elsőáldozás a ½10-es szentmisén;
- **május 18. hétfő:** 24 órás szentségimádás;
- **május hónapban:** májusi litániák az esti szentmisék előtt 17.40-től.

GYÓNTATÁS

Vasárnap 8.30–9.00 és 17.15–17.45 óráig, valamint egyéni megbeszélés alapján.

KÖZÖSSÉGI ESEMÉNYEK

- **április 20. hétfő:** este 8 órától asszonykör a plébánián;
- **április 25. szombat: Szemeretelepi Plébániai Bál** 19 órától a Polgárok Házában. Jegyek a vasárnapi szentmisék után vásárolhatók 1200 Ft-os áron;
- **április 26. vasárnap:** délután 4 óra, dokumentumfilmklub;
- **május 1–3. péntek–vasárnap:** Márianosztrai Ifjúsági Zárándoklat;
- **május 23. szombat:** plébániai kirándulás busszal Pécsre (ókeresztény sírkamrák, székesegyház);
- **május 25. hétfő:** este 8 órától asszonykör a plébánián.

TÁBORI HÍREK

Minitábor általános iskolásoknak: április 17–19. Csobánka;

Nyári napközis tábor a Don Bosco Ifjúsági Házban: június 15–19. és június 22–26. között;

Kerületi Középiskolás tábor: június 29–július 5. között Ráróspusztán;

Plébániai hittanos tábor: július 27–augusztus 3. között Miskolctapolcán.

A **MUSTÁRMAG** legközelebbi száma pünkösdvasárnapra jelenik meg.